

24.søndag efter trinitatis 2018 (408-269-604/441-du evighedens gåde-787) Døb i Vestervig

Den time kommer, ja, den er nu, da de døde skal høre Guds søns røst, og de, der hører den, skal leve. Det lyder jo forjættende – de, der hører menneskesønnens røst skal leve. Men hvem er denne menneskesøn?

Vi hørte læst fra alteret et stykke fra Daniels bog – det yngste skrift i GT fra som stammer fra omkring år 165 f.Kr. Her hørte vi om et drømmesyn – et nattesyn, Daniel havde, hvor en gammel af dage, hvis klæder var hvide som sne og med hovedhår så rent som uld, satte sig på en trone af ild og fra den strømmede en flod af ild ud foran ham. Og Tusind, ja titusinder stod foran ham. Retten blev sat, bøgerne blev åbnet.

Så får vi fortalt, at der fra himlens skyer kom én, der så ud som en menneskesøn, og at han blev ført frem for den gamle af dage og Herredømmet og kongerige blev givet ham; et evigt herredømme, et kongerige der aldrig skal gå til grunde.

Måske ikke så mærkeligt at nogen kan finde på at se dette drømmesyn som en profeti om Messias komme. Men bogen handler nu om, at Israel skal blive fri for fremmede magters åg og blive et selvstændigt kongedømme.

Historien om Daniel er da også en legende, som forstiller at foregår under det Babyloniske eksil (fangenskab) i det 6. århundrede f. Kr. Og som sådan skal den også læses og forstås.

GT er ikke en magisk bog, hvor man kan finde svar på alt – gør man den til det - så læser man den med Logos-sproget – videnskabens og juraens sprog.

Det er det sprog, vi kan granske og afgrænse tingene med. For derved at få struktur på vores verden – og således magt over den.

Det åndelige sprog, det kunstneriske og religiøse sprog, benytter derimod mytens sprog - et sprog, hvormed vi tolker vores tilværelse og udtrykker tro, følelser og håb.

Det er det sprog, som vi bruger til at formulere vores identitet med. Det sprog, som vi bygger vores kulturs fundament på. Det er det sprog som f.eks. Daniels bog er skrevet med.

Men når vi bruger logos-sproget til at formidle det religiøse sprog, så ender vi langt ude i skoven.

Sådan oplevede vi det med folkekirkepræsten fra Sønderborg der forleden påstod at mennesket er skabt af Gud for 5500 år siden - en forrykt påstand, som han lærer sine konfirmander.

For at blive i det helt jordnære og enkle – så mener denne folkekirkepræst altså, at C-14 dateringer og dendrokronologi er fejlagtige daterings metoder – dateringer som viser, at de første rensdyrjægere indvandrede i Sydsandinavien for ca. 14.000 år siden. Og for 5500 år siden begyndte byggeriet af de imponerende jættestuer.

Der er ingen modstrid mellem Kristendommen og videnskaben. Ingen modstrid i det at fyldes med ærefrygt over det fantastiske univers, som vi er en del af. Ingen modstrid i det at være videnskabelig – at undersøge og forske i alt.

I slutningen af 900-tallet blev nogle irske munke fyldt med ærefrygt når de så regnbuen – for de tog den som et tegn fra Gud på hans tilgivelse. Men denne tro på fortællingen om Noah og den store vandflod forhindrede dem ikke i at søge at finde ud af hvorfor regnbuen opstod.

De iagttog, at når der kom en regnbue – så havde de altid solen i ryggen, når de betragtede regndråberne.

De begyndte så at eksperimentere! De lod lys slippe ind gennem en smal sprække i et mørkt rum, så det ramte en svineblære fyldt med vand. Og da så de at lyset blev spaltet i regnbuens farver – fra rød til violet.

Deres eksperimenter førte senere frem til frembringelsen af linser, og dermed til brillerne og kikkerten. Religiøs ærefrygt var altså ikke en hindring, men tværtimod en drivkraft i den videnskabelige udvikling! De blev klogere og fik en naturvidenskabelig forklaring i tilgift.

Skabelsesberetningerne i Bibelen og dens fortælling om den store vandflod er mytiske fortællinger – hvor den om syndfloden har sit forlæg i den babyloniske myte Gilgamesh fra omkring år 1700 f.Kr.

Disse myter kan kun stå som eksempler på menneskets søgen efter noget guddommeligt ved at give en metafysisk forklaring på ting der ikke kan forklares videnskabeligt. I sig selv kan de på ingen måde belyse evangeliet om menneskesønnen Jesus.

Kirken kan og skal derfor kun forkynde Jesus Kristus som Herre og frelser. I NT forkyndes denne menneskesøns fulde levnedsløb. Og det er ud fra det livs fuldbyrdelse, at evangelisterne kalder Jesus for Kristus.

For Jesus er udelukkende Kristus i kraft af gennemførelsen af sit levnedsløb. Han er ikke Kristus ved at være et overnaturligt væsen, der er steget ned til jorden, sådan som jødedommen forstiller sig det.

Han er heller ikke Kristus, fordi han ved sin fuldkomne næstekærlighed åbenbarer, hvordan Gud er kærlighed.

Han er Kristus alene ved fuldbyrdelsen af sit levnedsløb – hans hele liv. Et forløb der består i det han selv forkynder – nemlig at han mister sit liv i lydighed mod Guds befaling og således frelser det liv, i hvilket Gud åbenbarer sig.

For da bliver Jesus Kristi levnedsløb til et menneskeliv, sådan som Gud har skabt det, et billede af Guds liv, kærlighedens evige liv.

Således er evangeliets forkyndelse af Jesus som Kristus en bøn om Guds herliggørelse af ham.

Og en bøn for kirkenom, at han må blive herliggjort i den - at menigheden må komme til tro på ham, den korsfæstede, og have livet i hans navn.

Derfor er evangeliets forkyndelse også en bøn for dem, der skal blive menighed ved at høre og tro den nuværende menigheds forkyndelse af Jesus som Kristus.

Som denne menneskesøn sagde: "Uden nogen bliver født af vand og ånd, kan han ikke komme ind i Guds rige".

For det er korsets tegn, vi skal bære – til et vidnesbyrd om, at vi tilhører den korsfæstede Herre Jesus Kristus. Amen

Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader og Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.